

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a Dr. Kárpáti Miklós Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Kárpáti Miklós) által képviselt **felperesnek** dr. Schmidt Attila ügyvéd által képviselt **alperes** ellen személyiségi jogsértés megállapítása iránt indított perében a Zala Megyei Bíróság 2009. február 23. napján kelt, 6.P.21.767/2008/6. számú ítéletével szemben az alperes részéről 7. sorszám alatt bejelentett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, az alperes által a felperesnek 15 napon belül fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét 300.000 (háromszázezer) forintra és annak az elsőfokú ítéletben írt kamataira leszallítja.

Az alperest elégtétel adásra kötelező elsőfokú ítéleti rendelkezést akként módosítja, hogy az alperes a 15 napon belül tartandó sajtótájékoztatón az ítélet rendelkező részét köteles ismertetni, valamint ugyanezen határidőn belül az ítélet rendelkező részét köteles a "A" Televízióban beolvastatni.

Az alperes által a felperes részére 15 napon belül fizetendő elsőfokú perköltség összegét 50.000 (ötvenezer) forintra leszallítja.

A felperes által az állam részére adóhatósági felhívásra fizetendő feljegyzett kereseti illeték összegét 42.000 (negyvenkettőezer) forintra felemeli, az alperes által az állam részére ugyanilyen módon fizetendő feljegyzett kereseti illeték összegét 18.000 (tizennyolcezer) forintra leszallítja.

Ezt meghaladóan az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperes részére 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes az állam részére adóhatósági felhívásra megfizetni 8.000 (nyolcezer) forint, továbbá az alperes köteles az állam részére ugyanilyen módon megfizetni 16.000 (tizenhatezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2007. március 22. napjától a "A"gyógyfürdő Kht. ügyvezető igazgatója. A feladatkör betöltéséhez a pályázati feltételeket az egészségügyi miniszter tette közzé, melyben szerepelt az egyetemi szintű végzettség, az egészségügyi (szakmenedzseri) képesítés, vagy egészségügyi menedzsment szakirányú továbbképzési szakon szerzett képesítés, valamint 5 éves szakmai gyakorlat azzal, hogy az utóbbi két feltétel alól felmentés adható. Előnyt jelentett ugyanakkor az orvostudományi egyetemi és/vagy közgazdaságtudományi egyetemi végzettség. A felperes 1984. november 9. napján közgazdasági diplomát szerzett, 1990. októberétől pedig több helyen is vezető tisztséget töltött be, legutóbb a M Hivatalban főtisztviselőként dolgozott. A felperes a pályázatát 2007. január 23. napján nyújtotta be, mely alapján megbízást nyert a pozíció betöltésére. Az egészségügyi szakmenedzseri képesítés megszerzése érdekében 2008. július 7. napján adta be jelentkezését a ... Egyetem Egészségügyi Menedzserképző Központjába.

A felperes az "A"gyógyfürdő Kht. taggyűlését 2008. augusztus 15. napjára hívta össze, és a napirendi pontok között szerepelt az ügyvezető igazgató megbízási jogviszonyának megszüntetése, az ügyvezető igazgatóval határozatlan idejű munkaviszony létesítése, valamint a társaság 2008. év I-VI. havi gazdasági eredményeiről szóló tájékoztató. A taggyűlésre meghívót kapott "A" város polgármestere is, aki a képviselő testület rendkívüli ülését ugyanaz nap 10 órájára hívta össze. A rendkívüli ülésen a képviselőknek a társaság ügyvezetőjével létesítendő határozatlan idejű munkaviszony kérdését is meg kellett volna vitatniuk, melynek érdekében írásba foglaltan megkaptak egy munkaszerződés tervezetét. Ezen munkaszerződés tervezet 2.5. pontja tartalmazta, hogy „A munkavállaló kijelenti, hogy rendelkezik a munkáltató által előzetesen meghatározott, illetve a munkakör betöltéséhez szükséges szakirányú végzettséggel (képesítéssel) és szakmai gyakorlattal.” Az ülésen 6 képviselő szavazatával zárt ülést rendeltek el, majd ezt követően a négy fős Sikeres "A"ért Önkormányzati Képviselő Csoport tagjai - köztük az alperes - az ülésről kivonultak. Ezt követően a képviselőcsoport részéről az alperes és "B" sajtótájékoztatót tartottak, ahol jelen voltak a "C" Hírlap, a "D" Lap, a d.hu magazin internetes honlap, az "E" Rádió és az "A" Tv újságírói, valamint a helyi önkormányzat polgármester hivatalának sajtóreferense. A képviselő csoport a sajtótájékoztatót megelőzően „Döntések az "A"gyógyfürdő Kht-ról a nyilvánosság kizárásával - Herdálják a közvagyon?” címmel egy írásos sajtóanyagot készített, mely a sajtótájékoztatón megjelentek számára hozzáférhető volt.

Ebben szó volt a zárt ülés elrendelésének körülményeiről, a nyilvánosság kizárásával tárgyalt egyes kérdésekről és a képviselő csoport álláspontjáról. Szerepelt benne az is, hogy „A második napirend az eddig megbízottként tevékenykedő ügyvezető igazgató munkaviszonyának határozatlan idejűvé tételét javasolta. A szerződéstervezet szerint a munkavállaló, vagyis az ügyvezető igazgató rendelkezik a munkakör betöltéséhez szükséges szakirányú végzettséggel és szakmai gyakorlattal. Dokumentumokat erre vonatkozóan nem kaptunk. A munkáltató megszabhatja ugyan a kiadott munka vállalásának feltételeit, de ilyen esetekben nem ártana az Egészségügyi Minisztérium, valamint a fürdők-, gyógyfürdők vezetésére vonatkozó szakmai előírásokra támaszkodni. Ezek alapján felperes nem volna alkalmas posztja betöltésére.”

A felperes keresetében annak megállapítását kérte a bíróságtól, hogy az alperes 2008. augusztus 18. napján tett valótlan és a valóságot hamis színben feltűntető tényállítása megsértette a személyhez fűződő jogai körébe tartozó becsületét és jóhírnevét. Kérte továbbá az alperes jogsértéstől való eltiltását, a becsület és a jóhírnév megsértésével okozott nem vagyoni kár címén 1.000.000.- forint kártérítés és annak 2008. augusztus 18. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatának megfizetésére kötelezését. Végül az alperes nyilvános elégtétel adásra kötelezését kérte akként, hogy a jogerős ítélet feleket feltűntető és rendelkező részét ismertesse sajtótájékoztatón, valamint saját költségén olvastassa be az alperes az "A" Tv-ben, illetve jelentesse meg a "D" című időszaki lapban és a dmagazin.hu portálon. Kereseti kérelmének indokaként a felperes arra hivatkozott, hogy a sajtótájékoztató írásos anyaga személyhez fűződő jogai körébe tartozó becsületét és jóhírnevét sérti. A felperes álláspontja szerint a kifogásolt szövegrész csak úgy értelmezhető, hogy kinevezésekor eltértek azoktól a szakképzettségre vonatkozó szakmai előírásoktól, amelyeket az Egészségügyi Minisztérium normái tartalmaznak a fürdők és gyógyfürdők vezetőit illetően. Az eltérést pedig az indokolta, hogy a felperes nem rendelkezik a szükséges szakképzettségi előírásokkal, és nem felel meg az Egészségügyi Minisztérium eredeti szempontrendszerének. Ezzel szemben az a valóság, hogy a felperes az egészségügyi miniszter által közzétett pályázati felhívásban szereplő, a 13/2002. (III.28.) EüM. Rendelet 1.§ és 4. §-aival egyező valamennyi feltételnek megfelelt, és még a pályázati felhívásban szereplő előnyt jelentő feltételnek is eleget tett. Az összecszerűséggel kapcsolatban kiemelte, hogy az alperesi valótlan állítások olyan megítélést eredményeztek, melyeknek a következményei beláthatatlanok. A felperes a keresetének jogalapjaként a Ptk. 76. §-t, a 78. § (1)-(2) bekezdését, valamint a 84. § (1) és (2) bekezdését jelölte meg.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. A felperes által hivatkozott szövegrész tartalmával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a tényállítás nem valótlan, ugyanis a 13/2002. (III.28.) EüM. Rendelet által megkövetelt egészségügyi szakmenedzseri képzése 2008. augusztus 18. napján a felperesnek nem volt meg, és lehetséges, hogy még azóta sincs meg.

A 2008. augusztusi munkaszerződés tervezetben a felperes azonban azt a kijelentést tette, hogy a „szerződéskötéskor rendelkezik a munkakör betöltéséhez szükséges szakirányú végzettséggel és szakmai gyakorlattal”. A „nem alkalmas” kifejezést ugyanakkor az kifejezetten a meglévő és okirattal igazolt szakmai képzettség hiányával összefüggésben említették. Kifejtette továbbá, hogy a felperes esetében is alkalmazandó a 37/1996. (X.18.) NM. rendelet, melynek 2. számú melléklete meghatározza a közfürdők üzemeltetéséhez szükséges minimális szakképesítések körét, s az ott előírt öt éves szakmai gyakorlattal a felperes nem rendelkezik.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes a Sikeres "A"ért Önkormányzati Képviselő Csoport 2008. augusztus 18. napján tartott sajtótájékoztatójáról kiadott írásos sajtóanyagban szereplő azon tényállítással, hogy „A munkáltató megszabhatja ugyan a kiadott munka vállalásának feltételeit, de ilyen esetekben nem ártana az Egészségügyi Minisztérium, valamint a fürdők-, gyógyfürdők vezetésére vonatkozó szakmai előírásokra támaszkodni. Ezek alapján felperes nem volna alkalmas posztja betöltésére”, a felperes becsületét és jóhírnevét megsértette. Kötelezte az alperest, hogy nem vagyoni kártérítésként fizessen meg a felperesnek 600.000.- forintot és annak 2008. augusztus 18. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi

kamatát. Kötelezte továbbá az alperest, hogy az ítélet fejrészét és rendelkező részét 15 napon belül tartandó sajtótájékoztatón ismertesse, továbbá e határidőn belül saját költségén olvastassa be az "A" Tv-ben. A fentieket meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú ítélet indokolása szerint azt, hogy a felperes előzetesen nyilatkozott arról, hogy rendelkezik „a munkakör betöltéséhez szükséges szakirányú végzettséggel és szakmai gyakorlattal”, a felperes okirattal, a képviselő-testület tagjainak átadott szerződéstervezettel igazolta. Ehhez képest az írásos sajtóanyag megfogalmazói, köztük az alperes is azt állították, hogy a munkáltató által megszabott feltételektől függetlenül az Egészségügyi Minisztérium, valamint a fürdők és gyógyfürdők vezetésére vonatkozó szakmai előírások alapján a felperes nem volna alkalmas a feladatkör ellátására. A tényállítás valóságtartalmát az elsőfokú bíróság a gyógyintézetek vezetőinek képesítési követelményeit tartalmazó 13/2002. (III.28.) EüM. rendelet 1. és 4. §-ainak, valamint az egészségügyi miniszter által a "A"gyógyfürdő Kht. ügyvezető igazgatói feladatkörének betöltésére kiírt pályázati felhívás tartalmának egybevetésével vizsgálta. Megállapította, hogy a felperes azt, hogy az előírt szakmai követelményeknek, valamint az ún. előnyt jelentő feltételeknek is megfelelt, a pályázati felhívásra beadott önéletrajzzal, és diplomájának másolatával igazolta. Egészségügyi szakmenedzseri, vagy egészségügyi menedzsment szakirányú továbbképzési szakon szerzett képesítése ugyan nem volt a felperesnek, azonban ez nem jelentette, hogy a szakmai előírásoknak nem felelt volna meg. A pályázat kiírója továbbá a jogszabály 1. § (2) bekezdése, valamint a 4. § alapján a képesítés alól felmentést adott, felperes pedig vállalta a képesítés utólagos megszerzését.

Kiemelte, hogy az alperes által hivatkozott mögöttes szövegtartalomnak jelentősége nincs, amennyiben mást szeretett volna közölni, úgy a sajtóanyagot annak megfelelően kellett volna megszövegeznie. Alaptalannak ítélte az alperes 37/1996. (X.18.) NM. rendeletre hivatkozását a szövegtartalom kapcsán, mivel e jogszabály rendelkezései a közfürdők üzemeltetéséhez szükséges minimális szakképesítésre vonatkozó előírásai a felperes által betöltött tisztség esetében nem voltak alkalmazhatóak. Mindezek alapján a bíróság a valótlan tényállítást tartalmazó szövegrész kapcsán a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a.) pontja szerint a jogsértés megtörténtét, a felperes becsületének és jóhírnevének sérelmét megállapította. Rámutatott arra, hogy az adott tényállítás valótlansága mellett a felperes feladatkörének betöltésekor a szakmai előírások figyelmen kívül hagyására való utalás miatt sértő jellegű is volt, ez pedig a Ptk. 78. § (2) bekezdése értelmében a hírnévrontást megalapozza. A Ptk. 84. § (1) bekezdésének c.) pontja szerinti elégtétel adásra kötelezés kapcsán figyelemmel volt a bíróság arra, hogy a jóvátétel abban a körben kapjon nyilvánosságot, mint amiben a sérelmes sajtóközleményről tudomást szereztek. Irrelevánsnak ítélte ebből a szempontból azt, hogy a sajtó tudósításai során mennyiben vette át közvetlenül az írásos sajtóanyag tartalmát.

A nem vagyoni kártérítés megállapításánál az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy a felperes a helyi közélet egyik fontos szereplője, egy több, mint 500 alkalmazottat foglalkoztató közintézmény vezetője, akit épp az adott feladatkör ellátására való szakmai alkalmasságával kapcsolatban sértettek valótlan tartalmú tényállítással. Mindezek alapján köztudomású tényként fogadta el az elsőfokú bíróság azt, hogy a hírnévrontó kijelentés a felperes megítélését hátrányosan érintette. Mindemelllett a felperes utóbb több helyen is magyarázkodásra kényszerült, és még a beosztottak is kérdésekkel firtatták alkalmasságát. Valamennyi körülmény mérlegelésével állapította meg az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegét 600.000.- forintban.

Az ítélettel szemben az alperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a felperes keresetének teljes elutasítását, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Indokolásul arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a kifogásolt szöveg tartalmát, így tévesen állapította meg a jóhírnév és a becsület megsértését, valamint az emiatt alkalmazott nem vagyoni kártérítés mértéke is eltúlzott. Állítása szerint a sajtóanyag tartalma nem csak szándéka szerint, hanem objektíve is az, hogy nem ártana, ha szakmai végzettséggel rendelkező személy töltené be a vezetői tisztséget. Az alperes és a képviselőcsoport pedig nem a felperes kinevezése feltételeinek hiányát, hanem a 2008. augusztusi munkaszerződés tervezet valótlan tényállításait kifogásolta. A felróhatóság körében fontosnak ítélte azt a körülményt, hogy nem a felperes által állított tartalommal kívánták felruházni a kifogásolt szöveget. Kiemelte továbbá, hogy a felperes ugyan nem a munkaviszonnyal betöltött munkakörénél fogva, hanem a város életében kifejtett egyéb tevékenysége miatt közszereplőnek minősül.

A nem vagyoni kártérítés mértékének megállapítása körében iratellenesnek ítélte azt a megállapítást, mely szerint a sérelmes ténykijelentés kifejezetten nagy nyilvánosságot kapott különféle médiumokban. Az alperes a sajtótájékoztatón fel sem olvasta a sajtóanyagot, igaz ugyan, hogy azt ott hozzáférhetővé tette többek között a felperes által vezetett intézmény sajtófelelősének is, aki azt később kiosztotta az intézmény dolgozóinak úgy, hogy azt a felperes nem kifogásolta. Vitatta továbbá az alperes azt az elsőfokú ítéleti megállapítást, mely szerint a 37/1996. (X.18.) NM. rendelet hatálya nem terjed ki a felperes által vezetett intézményre. Végül a felperes részére megítélt perköltség mértékét eltúlzottnak és indokolatlannak találta.

A felperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a Legfelsőbb Bíróság által sajtó-helyreigazítási perekben kialakított, de személyiségi jogi perekben is irányadó ítélkezési gyakorlata szerint a kifogásolt szövegrészlet tartalmát akként kell értelmezni, mint ahogyan azt egy átlag olvasó tenné. Amennyiben az alperesnek az volt a szándéka, hogy felhívja a figyelmet a felperes szükséges szakképesítés alóli helytelen felmentésére, akkor ezt kellett volna megfogalmaznia, de egy átlagolvasó számára nem ez derül ki a szövegből. Az elsőfokú bíróság egyebekben a tényállást helyesen állapította meg, és a jogkövetkezményeket is helytállóan alkalmazta.

Az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (3) bekezdése szerint, a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között felülbírálván megállapította, hogy a fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a megyei bíróság a perben a bizonyítási eljárást a szükséges és egyben elégséges körben lefolytatta, az ott beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206.§-ának megfelelően helyesen, okszerűen, összességükben értékelve érdemben helyes tényállást állapított meg, az abból levont jogi következtetése azonban részben téves.

Az elsőfokú bíróság megalapozottan, kétségbe nem vont okirati bizonyítékok (pályázat, jelentkezési lap stb.) birtokában jutott arra a következtetésre, hogy a sajtóközlemény tartalma egyrészt önmagában alkalmas a felperes társadalmi megítélésének csorbitására

(becsületsértés), másrészt nem az objektív valóságot tünteti fel, így a felperes jóhírnevének sérelmét is megvalósította valótlan tartalmával.

Nem osztotta az ítéltábla azt az alperesi érvelést, mely szerint a kifogásolt szöveget mind a felperes, mind az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte, hiszen az alperes annak más tartalmat tulajdonított. A személyiségi jogok megsértése, és ezen belül a jóhírnev sérelmének vizsgálata során ugyanis objektív módon kell megítélni a kérdéses szöveg tartalmát, vagyis úgy, ahogyan azt egy átlagember is értelmezhetné. Nem bír jelentőséggel az a körülmény, hogy a kérdéses szöveget az azt közzétevő, illetve megfogalmazó személy milyen tartalommal kívánta felruházni.

A szöveget közlő személynek (jelen esetben az alperesnek) a tartalomról kialakult szubjektív elképzelése, valamint a tényleges, mindenki számára objektív módon értelmezhető tartalom közötti különbség esetleges sértő és valótlan mivoltáért a felelősséget pedig a közzétevő személynek kell viselnie.

A jelen esetben a kifogásolt szövegrészlet összességében kétségtelenül egy átlagember számára is azt a jelentést tartalmat hordozza, hogy az Egészségügyi Minisztérium, valamint a fürdők-, gyógyfürdők vezetésére vonatkozó szakmai előírások szerint a felperes nem volna alkalmas posztja betöltésére. A szövegből ugyanakkor nem vonható le az a következtetés, hogy az alperes kizárólag a 2008. júniusi munkaszerződés tervezetet kifogásolta, és nem a tisztség betöltésére való alkalmasságot.

Az alperes által fellebbezéssel támadott jogkövetkezménnyel, a nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatban az ítéltábla rámutat arra, hogy valóban létezik az az ítélkezési gyakorlat, mely szerint közéleti funkciót betöltő személyek esetében köztudomású tényként megállapíthatóak azok a sértett életében bekövetkezett hátrányok, melyek a nem vagyoni kártérítést megalapozzák. A jelen esetben ilyen köztudomású tényként a felperes előadása alapján fogadható el, hogy a közzétett sajtóanyag következtében a felperes által vezetett intézményben dolgozók közül többen nyíltan, vagy burkoltan kérdőre vonták a felperes vezetői alkalmasságát.

A felperes társadalmi megítélésében bekövetkezett további, a fentiekén túli, tágabb közösség részéről érkező hátrányos, negatív megítélést azonban köztudomású tényként nem lehet elfogadni, hiszen nincs arra nézve bizonyíték, hogy a felperes által vezetett intézmény dolgozóin kívül más részéről a sajtóközlemény következtében a felperes megítélése előnytelenül megváltozott volna.

Az így rendelkezésre álló, köztudomású tényként elfogadott hátrányos következmény kárpótlására (a felperes által vezetett intézmény dolgozóiban kialakult negatív megítélés) pedig az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítés összegétől eltérően a 300.000.- forint az az összeg, mely arányban áll az okozott jogsérelemmel, és alkalmas annak kompenzálására

A másodfokú eljárás során a Pp.249.§-a alapján történt megkeresésre az "A" T N Kft. közölte, hogy a bíróság határozatának ismertetése akadályba nem ütközik, azért külön költséget nem számítanak fel. Az elsőfokú bíróság által elmulasztott megkeresés pótlása arra tekintettel volt szükséges, hogy az elégtétel adást megtestesítő nyilatkozat közzétételét olyan jogi személynek kell végrehajtania, aki nem áll perben, így előzetes

hozzájáruló nyilatkozatának beszerzése az állandósult bírói gyakorlat szerint nélkülözhetetlen, enélkül az ítélet végrehajthatatlanná válna.

Az ítéltábla ugyanakkor módosította is az elégtételadásra kötelező elsőfokú ítéleti rendelkezést akként, hogy csak az ítélet rendelkező részét köteles az alperes sajtótájékoztatón ismertetni, továbbá az "A" TV-ben beolvastatni. Az ítélet fejrésze ugyanis személyes adatokat tartalmaz, melyek nyilvánosság számára történő közzétételére az érintettek külön felhatalmazása nélkül nincs lehetőség.

Az alperes fellebbezési hivatkozására tekintettel rámutat az ítéltábla arra, hogy a felperes az "A"gyógyfürdő Kht. ügyvezető igazgatójaként, ezen tevékenységét illetően a jelen eljárásban nem minősül közszereplőnek, miután intézményvezetői pozíció egyben közszereplői minőséget nem jelent. Az nem kizárt, hogy egyéb betöltött tisztségei folytán, más szereplései alkalmával a tevékenysége másként, akár közszereplésként is minősülhet. A valótlan tényállítás vonatkozásában pedig nincs különbség egy közszereplő és egy hétköznapi állampolgár között, annak tűrésére egyikőjük sem köteles.

A fentiekre figyelemmel az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253.§ (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta, és az elsőfokú perköltség, valamint az állam részére megfizetendő feljegyzett kereseti illeték mértékét a megváltozott pervesztesség-pernyertesség arányokhoz igazította.

Az alperes fellebbezése csupán részben volt sikeres, így a feljegyzett fellebbezési illeték viselési kötelezettséget az ítéltábla a fellebbezési eljárásbani pernyertesség-pervesztesség arányában határozta meg, továbbá a nagyobb részt pervesztessé vált alperest kötelezte a nagyobb részt pernyertessé vált felperes másodfokú perköltsége viselésére (Pp.81.§.(1) bekezdés, 6/1986. (VI.26.) IM. számú rendelet 13.§.(2) bekezdés).

Győr, 2010. április 22. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr. Lezsák József sk.
előadó bíró

Dr. Vass Mária sk.
bíró